

δεξι: και με τη φυλλάδα στο ζερβί, ἀγκάλιασε τὸ Φῶτο και τοῦ εἶπε κλαίγοντας :

— Ἡ Χαίδω, Φῶτό μου, θέλει μνημόνεμα ! Ὁ Σπῦρος ζῆ κι' εἶνε μπροστά σου !

Ξαπόρεσαν ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν στήν ἐκκλησιὰ τοῦ Κουγκιοῦ, μαθόντας ὅτι ὁ ἄγνωστος γούμενος ἦταν ὁ γαμπρογαμένος Σπῦρος, κι' ἀπὸ τότε τὸν ὠνόμασαν, ἀπὸ "Αῦ-Καλόγερο, ποῦ τὸν ἔλεγαν, Καπετάν-Καλόγερο, και σ' ὅλους τοὺς πολέμους ποῦ ἔκανε τὸ Σούλι με τὸν Ἀλη-Πασιά, ἦταν πρῶτος, και πάντα χρῆσιμευε νὰ καταπαύῃ τὲς διχόνοιες, ποῦ φύτρωναν, ἀνάμεσα στοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Σουλιοῦ.

Στὲς 18 Ἀντριῶς τοῦ 1803, λίγες μέρες ὕστερα 'πὸ τὸν πρῶτο χαλασμὸ τοῦ Σουλιοῦ, ὁ ΚαπετάνΚαλόγερος, μὴ θέλοντας νὰ παραδώκῃ στὰ χέρια τοῦ τύραχνου τὸν ἑαυτὸ του, τοὺς δώδεκα συντρόφους του και τ' ἀγαπημένο του τὸ Κουγκι, ἀφοῦ περικυκλώθηκε ἀπὸ χιλιάδες ὄχτροὺς και δὲν εἶχε ἄλλο τρόπο νὰ τοὺς σκοτώσῃ, κ' ἀφοῦ μετᾶλαβε τοὺς συντρόφους του, ἔρριξε μιὰ πιστολιὰ μέσα στὸ ὑπόγειο τῆς ἐκκλησιᾶς, ποῦ βρίσκονταν ἑκατὸ βαρέλλια γεμιστὰ μπαροῦτι, και στὴ στιγμὴ γούμενος, σύντροφοι, Κούγκι και ὄχτροι ἀνατινάχθησαν στὸν ἀγέρα, ἀνακατωμένοι με φωτιά, καπνὸ, ἄρματα, πέτρες, ξύλα, αἵματα, βόγγους, κλάματα, λαχτᾶρα και κουρνιαχτό, κι' ἡ Ἱστορία στὸ πλάι τοῦ Σουλιοῦ, ἔγραψε με ἄσβεστα χρυσᾶ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ Καπετάν Καλόγερου «Σαμουήλης !»

Τρίκαλα, 7 Μαχιοῦ 1896.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΟΙΗΜΑΤΙΑΝ

ΔΙΑ τὸν ἑαυτὸ σου ἔχεις ἰδέα μεγάλη—
ἡ μόνη ποῦ σοῦ ἔλθε ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι !

ΣΑΤΑΝΑΣ